

Thời sự Chính trị Xã hội
Chủ đề: Xuân Đầu Tranh
Tác giả: Huỳnh Văn Của

Giấc Mơ Xuân

*Xuân đất nước sạch loài quý đở,
Dân trẻ già khắp ngõ hát ca,
Cờ Vàng phát phới gần xa,
Rừng xưa xương trắng nở hoa rộn ràng.*

Trần Văn Lương
Cali, 1/2020

Tôi đọc những vần điệu trên đây của sư huynh Trần Văn Lương khi ngoài hiên đông phong đang lùa tuyết tràn ra đường phố và lấp cả lối đi trên vỉa hè. Trận tuyết đầu mùa mang con lạnh buốt da về trên màn trắng vốn đã ảm đạm của khói sương. Cũng như người thi sĩ đàn anh ở cách 3 múi giờ, tôi đang ngồi mơ mùa nắng ấm trên quê hương. Đúng hơn, là tôi mơ một mùa Xuân đích thực đã từ lâu vắng bóng trong lòng người dân cả nước. Hình ảnh trong lòng anh, trong lòng tôi, trong lòng mọi người quả đúng là một mùa Xuân “sạch loài quý đở”, một mùa Xuân tươi để “dân trẻ già khắp ngõ hát ca”. Ước mơ thật bình thường, nhưng hiện thực không dễ gì... thực hiện!

Bạo lực đang nằm trong tay của phi quyền. Hà Nội công khai rêu rao khẩu hiệu “Còn đảng, Còn mình”. Cái xác ướp (mà dư luận cho là xác giả) của gã tội đồ dân tộc trong lăng Ba Đình vẫn còn là bình phong để chúng chống lưng và núp bóng khi cần. Trong khi thế giới đại đồng mà Cộng Sản quốc tế thường rêu rao đã bị lột da, đổi lột, để trở thành chính sách toàn cầu hóa của thế giới tư bản, thì tại Việt Nam, bọn chóp bu đang làm chủ đất nước vẫn hăm hở nhận 16 chữ vàng do “người anh em tốt kiêm láng giềng gần” ban tặng. Cũng có nghĩa là chúng đã chọn con đường “Nhượng biển, Bán rừng. Buôn dân, Hiến đất” cho quan thầy Bắc Kinh khi mà mọi sinh hoạt của Bắc Bộ Phủ đều rập khuôn theo đám Hán gian ở phương bắc.

Làm sao có mùa Xuân khi dân tình quanh năm ta thán?! Làm sao được yên vui khi nhà của riêng mình mà đất thì do... nhà nước quản lý?! Cuộc sống cứ thế phập phồng thì làm sao tâm lạc, thân an?! Nhưng đó là phần của Dân. Còn nhà nước thì cứ tha hồ quy hoạch rồi... cưỡng chế! Một mảnh đất có khi lại “được” chiếu cố 2, 3 bận. Cán bộ khi không còn chức quyền thì cũng chẳng khác gì Dân ngu (xin lỗi!) khu đen!/? Bởi thế, trên thế giới này có lẽ chỉ tại Việt Nam mới có loại “dân oan” gốc... anh hùng! Từ anh hùng diệt Mỹ tới

anh hùng nuôi quân chống giặc (sic). Từ những kẻ cầm súng cho tới những bà má, những chị, em một thời nuôi, giấu cán bộ, chiến sĩ. Bây giờ họ đều trở thành những kẻ mất đất, tan nhà. Đám công thân của “(cái gọi là) cách mạng” đã như vậy, Dân đen của hai thể chế cộng hòa tại miền Nam thuở xưa còn thê thảm hơn! Bởi vì họ đã trắng tay khi vừa mới đổi đời, cộng thêm những trận đòn thù của phe thắng trận càng đìm họ xuống sâu hơn nữa trong tận cùng khổ ải! Người đi thì đã đi. Kẻ ở lại nghiêng răng lây lất sống. Sống để hy vọng. Sống để mơ mộng, để ôm hoài câu sáo ngữ “Dân tộc trường tồn, Chủ Nghĩa đoàn hạn”.

Đoản hạn là bao lâu?! Tính từ lúc gã tội đồ mang chủ nghĩa tàn độc về gieo mầm trên quê hương thì đến nay đã được đúng 90 năm! Nếu thực dân Pháp chính thức đô hộ Việt Nam trong chỉ 80 năm, thì hãy còn “êm ái” hơn chủ nghĩa cộng sản mà gã họ Hồ “chỉ một gương mặt, nhưng có cả trăm tên” cùng với đám nô tài đã thô bạo trồng lên cỏ dân Việt. Dân Tộc đúng là trường tồn, nhưng không phải là trong sự nhu nhược và bí rị như hiện nay. Câu nói gần như là lời “thiệu” mà Ông Cha để lại cho con cháu chiêm nghiệm là một chân lý dựa trên tinh thần “Quốc Gia hưng vong. Thất phu hữu trách” chứ không phải là kiểu suy nghĩ an phận, yếm thế như ngày nay nhiều người thường nghĩ. Cái thái độ xuôi xị rất tiêu cực hiện nay của cả nước tất nhiên là có nguyên nhân: tay không làm sao chống lại giáo gươm huồng gì là súng đạn thời hiện đại?!

Nhưng trong tay không vũ khí mà óc vẫn sục sôi, tim luôn cuồng nhiệt nung nấu tinh thần quật khởi thì vẫn có cơ hội “... Đứng lên đáp lời sông núi. Đồng lòng cùng đi. Hy sinh tiếc gì thân sống...” Buồn thay! Sau 90 năm, ngọn lửa thiêng và chút ánh sáng cuối đường hầm đó đã bị hàng tỷ lít bia, rượu dập tắt một cách phũ phàng ngay từ lúc mới nhen nhúm. Tính từ lúc Linh mục Nguyễn Văn Lý và một số giáo dân đứng giữa đường đọc kinh (không chịu quay trở về) khi bị công an chặn giữ, không cho hành hương đến Trung Tâm Thánh Mẫu La Vang, đến lúc nhen nhúm vài người liều mạng tuần hành chống Trung cộng hồi 2007 (trong số này có “Điếu Cày” Nguyễn Văn Hải) rồi tới khi khoảng 500 người tuần hành tại Sài Gòn năm 2008 phản đối lễ rước đuốc Thế Vận Hội do Trung cộng tổ chức, cho tới nay đã được gần 40 năm!

40 năm là một thời lượng đáng kể! Đủ để hun đúc một ý chí quật cường, một tinh thần bất khuất nếu như Việt Nam ngày nay được hưởng một nền giáo dục nhân bản trong một thể chế tự do, dân chủ như của Việt Nam Cộng Hòa thuở xưa. Tiếc thay, vì sống trong chế độ độc tài, toàn trị trá hình đằng sau cái mặt nạ “kinh tế thị trường theo định hướng xã hội chủ nghĩa” nên những ánh lửa tưởng đâu đã có thể bùng lên một cách mãnh liệt, đã le lói một cách thảm hại chẳng khác gì đóm sáng của đóm đóm trong đêm thiêu thân. Không hơn, không kém! Nghĩ mà thương cho vị chẵn chiên trọn đời tận hiến cho lý tưởng dân thân. Đã 193 tuần khan cổ, vất cạn tâm can để gọi mời một cuộc vùng lên của cả 3 miền đất nước, nhưng tâm huyết của ngài chưa được đáp ứng một cách đúng mức. Có thể nói, Linh mục Tadeo Nguyễn Văn Lý vẫn là một “Người Lữ Hành Cô Đơn” trên con đường đi tìm mùa Xuân đích thực cho Giáo hội và Quốc gia, Dân tộc Việt Nam. Hạt giống chưa tìm được đất tốt để nảy mầm, nhưng sự kiên trì của ngài quả thật đáng khâm

phục khi búa rìu dư luận và móng vuốt của lang sói vẫn còn quanh quẩn bên ngoài Tòa Giám Mục của thành phố Huế là nơi ngài đang hưu dưỡng.

Nhắc tới hạt giống và vùng đất tốt thì tôi lại chạnh lòng khi nghiền ngẫm vắn điệu cuối: “Rừng xưa xương trắng nở hoa rộn ràng.” Phải chăng Sư huynh Trần Văn Lương đã mang hy vọng của mình đặt vào sự chín muồi của tâm lý nhân sinh và hiện tình đất nước, hiểu theo nghĩa Tử Sĩ của hai nền Cộng Hòa miền Nam Việt Nam đã là lời chứng hùng hồn nhứt, cụ thể nhứt cho một mùa Xuân bất tận trên quê hương?! Xương trắng nở hoa phải chăng là hình ảnh của một chính nghĩa, một gấn bó rất thủy chung mang biểu tượng của Chánh Nghĩa và Chân Lý mà cả nước đang đi tìm?! Vậy còn chờ gì nữa hỡi những người trẻ đang còn trong mê lộ, hỡi những kẻ cầm quyền nào còn chút lương tri và hỡi những người dân đang ngập lặn trong vũng lầy “xã nghĩa”! Hãy đứng vùng lên tháo gỡ gông xiềng, dẹp loài phản quốc! Có như thế mới “sạch bóng quân thù” trên toàn cõi dải đất hình chữ S bên bờ Nam Hải! Có như thế mới mang lại mùa Xuân an bình và trường cửu cho một Dân Tộc vốn đã chịu quá nhiều khổ ải suốt từ khi lập quốc cho đến tận ngày nay!

HUỲNH VĂN CỬA

Nguồn: Internet eMail by Huỳnh Văn Cửa chuyển

*Đăng ngày Thứ Bảy, January 11, 2020
Ban Kỹ Thuật Khóa 10A-72/SQT/ĐĐ, ĐĐ11/TĐ1ND, QLVNCH*